

TİYATRO MU MAÇ MI..?

SERKAN DEMİRALP

Seksenli yılların sonuna doğru bir Ankara baharı. Soğuklar azalmış, ağaç dallarında tomurcuklar görünmeye başlamış. Artık sobalar daha az yanıyor dolayısıyla gökyüzü daha temiz. Kömür dumanının çökmesiyle oluşan is ve sis bulutları sonraki kışa kadar veda etmiş. Çocukların boyunlarına sardıkları atkılar burunlarını kapatacak kadar kaldırmalarına gerek yok. Okul sonrası zaman sokakta geçiyor. Kışın soğuktan ve hava kirliliğinden zaten kapalı kalmışlar. Eve gelince çantalar bırakılıp hemen dışarı koşuluyor zira günler henüz kısa. Nasılsa ezan okununca evde olunacak, ödevler o zaman yapılabilir.

Babası cuma akşamı işten geliyor, yarın mesaisi yokmuş. Elinde salladığı iki parça kâğıdı gösteriyor, ne ki onlar soruyor. Tiyatro biletiymiş. Çok ünlü bir oyun için. Tiyatrodu duymuş daha önce, bir sanat türü. Bildiği o kadar. Sormuş babasına açıklama ve cevap kısa olmuş; “sinemanın canlısı.” *Nasıl yani diyor, ne demek sinemanın canlısı?* İşte oyuncular karşında, canlı canlı izliyorsun. Allah Allah nasıl oluyor göreceğ bakalım. Aslında kocaman bir perdede filmleri izlemek eğlenceli oluyor. Tabii gittiğiniz film Sabuha ise çölde emekleyerek şarkı söyleyen oyuncu sizi de ağlatabilir. O akşam ve gece uzun olacak, heyecandan zor geçecek onun için.

Sabah yine erkenden uyanıyor, alışkanlık. Dedik ya günler henüz uzamamış, ortalık aydınlanmamış. Başucuna gelen perdeyi hafif aralıyor biraz ışık için. Yastığını hafif dik duruma getirip kitabını okumaya başlıyor yorganın içinde. Gazete her cumartesi çizgi roman serisi veriyor, *Red Kit*. Ancak aldığı gibi bitiriyor. Bu haftanın henüz yok o yüzden kitaba talim. Neyse ki *Jules Verne* var, tüm

kitapları sürükleyici. Uyanana kadar ev ahalisini bekliyor. Kahvaltı vakitlice yapılıyor çünkü yola çıkılacak. Oyun öğle saatinde.

Durakta otobüs bekleniyor heyecanla, gelen mavi halk otobüsündeki muavine babası parayı uzatarak bir öğrenci bir tam diyor. Otobüs *Aydınlıkevler* içinde tur atarak tüm durakları dolaşıyor sonra ana caddeye çıkarak *Dışkapıya* doğru yol alıyor. *Yıba* çarşısının önü bisiklet dolu, pencerelere bile ya bisiklet asmışlar ya da tekerini. Pahalıdır ama hepsi, hayal etmeye bile gerek yok. *Ulus* yine kalabalık. Araç kornaları birbirine karışıyor. Polis düdüğü çalınca hepsi biranda duruyor, kocaman otobüsler de dahil.

Karşıdan karşıya geçen bir insan seli oluyor. Kimi heykel tarafına kimiyse eski meclis tarafına aceleyle yürüyor. İnecekleri durağa da az kalmış, opera da inecekler. Kalkıp arkaya doğru yanaşıyorlar. İndiklerinde serin hava yüzlerine vuruyor. Otobüsün içi de egzoz kokusu doluydu. Hem şoför hem muavin camlarını açsa da içtikleri sigaraların kokusu ve dumanı vardı. Duraktan tiyatro salonuna gidiş kısa, birkaç dakika. Babası elinden tutuyor yürümeye başlıyor. Yolun bu tarafında kaldırımlar dar. Gençlik parkı tarafı ise daha geniş. O tarafta anormal ve farklı bir kalabalık var.

İnsanlar ellerine sarı kırmızı bayraklar almış. Kimi boynuna atkı veya bayrağı sarmış kimi de kafalarına şapkalar takmış. Bazı gazeteler de karton şapka veriyor. Katlıyor, arka kısmını kesik bölgeye takıyorsun al sana yanları açık ama üstü ve önü kapalı hem de en sevdiğin takımın renklerini taşıyan bir şapka. Kalabalık beraber tezahürat yapıp marş söyleyerek *19 Mayıs Stadı'na* doğru yürüyorlar. Babasına soruyor,

baba bu kalabalık ne diye. Babası cevap veriyor, maç var *Galatasaray*'ın. Taraftarlar maça gidiyor. O dönem *Ankara*'nın iki takımı var ligde. *MKE Ankaragücü* ve *Gençlerbirliği* 19 Mayıs Stadi'nı paylaşıyor.

İkisinden biriyle maç yapmak için *Galatasaray* gelmiş. Daha geçen sezon on dört yıldan beri ilk kez şampiyon olmuşlardı. Yıllar süren hasretin ardından biriken sevinçle insanların sokağa dökülmesi hala aklında. Babasına soruyor, baba maça gidebilir miyiz? Babası; oğlum maç için saatlerce sıra beklemek gerek, millet gecedен gelip sıraya giriyor. Giremeyiz, girsek bile kavga çıkabiliyor diyor. Hayal kırıklığı ve üzüntü içinde tiyatro salonu girişine geliyorlar. Bir de burası *Küçük Tiyatro* imiş. Maç varken tiyatroya hem de küçüğüne gelmek onun için tam bir fiyasko. Neyse umuyor ki eğlenceli bir şey olsun.

Babası gişede oturan görevliye camın altından biletleri uzatıyor. Görevli uç kısmını yırtıp geri veriyor. Yerlerine bakıyorlar, harf – rakam var. Harflerin olduğu blokları bulup kendi koltuk numaralarına göre oturuyorlar. Oturunca babası biletleri veriyor. Her satırını, yazısını okuyor. *Afife Jale* adlı bir oyun sahnelenecekmış. Önlerinde yakın bir yerde biraz yüksek bir sahne var. Ahşaptan görünüyor. Toz ve ahşap kokusu burnuna geliyor. Önü bordo, kalın, kocaman bir perde ile kapalı. Birazdan bir gong sesi, kısa bir

süre sonra ikincisi duyuluyor ve ardından ışıklar kapanıyor.

Önlerindeki perde iki yana doğru açılmaya başlarken sahneden konuşma sesleri duyuluyor. Perde açılınca koltuk masa vb. ev eşyalarıyla donatılmış bir alan ve güzel ancak farklı kıyafetler giymiş insanlar beliriyor. Sanki direkt onların evlerine girmişler, diyaloglarına şahit oluyorlar. Çok farklı ve ilginç geliyor, gözleri açılıyor iyice. Ama bir utangaçlık geliyor. Sanki insanların evinin salonuna habersiz girmişler aniden. Birkaç metre önlerinde kadınla adam sanki tartışıyorlar. Kadın kah sesini yükseltiyor, kah hıçkırarak ağlıyor. Bu ilk şok dalgasını atlatınca çaktırmadan etrafını süzüyor.

Karanlıkta insanlar sessizce izliyorlar. Sinema gibi mısır yiyen bir kişi bile yok. Sahnedeki diyaloglar ilgisini çekmiyor aklı gidemediği maça. Bir süre sonra perde kapanıyor, hah sonunda bitti galiba. Ama hayır neler oluyor, perde arkasında takır tukur adım sesleri bir şeyleri iter çeker gibi sesler geliyor. Soruyor babasına noluyor diye. Babası dekor değişiyor diyor. Dekor ne ki diye düşünürken perde tekrar açılıyor. Önündeki evin salonu gitmiş, sanki kendisi başka bir yere bakıyor şimdi. O zaman anlıyor, perdenin altından ayakları görünen insanlar koltuk, masa ne varsa götürmüş yerlerine yeni bir şeyler getirip koymuşlar. Farklı kıyafetli yeni insanlar çıkmış ortaya. Başka mevzulardan konuşuyorlar.

Neyse ki bunlar tartışmıyorlar. Babası ilgiyle izlerken farklı şeylere odaklanıyor. Burada ne dolaplar dönüyor anlamıyor, anlamaya da çalışmıyor. Derken bir süre sonra perde kapanıyor, ışıklar açılıyor. Soruyor babasına bitti mi, hadi gidelim diyor. Babası ilk perde bitti, ikincisi var, ara verildi diyor. Babanın perde dediği bölüm demekmiş. Kalkıp fuaye yazan bir yere gidiyorlar. Kantin gibi bir yerden insanlar çay, kahve ve yiyecek alıyorlar. Babasına çubuk kraker aldırıyor. Ama oyun başlayınca yiyemezmiş, saygısızlık olurmuş. Şimdi yemesi gerekiyormuş, birkaç tane yiyor.

Etrafı gözlerken yine o gong çalıyor ve herkes kalktıkları koltuklara yöneliyorlar. Oturduktan bir süre sonra ikinci gong duyulup ışık kapanıyor. Perde açılırken yine o tanıdık ses, ilk perdede ağlayan bağırان kadın. Neyse ki şimdi biraz sakinleşmiş, kıyafeti de değişmiş. Yine çok havalı ama kim giyer ki böyle elbiseleri. Sahnelenen oyundan ve diyaloglardan hiçbir şey anlamıyor. Aslında çok da ona göre değil sanki. Bu düşünceler içinde koltuğuna iyice gömülüyor.

Nasıl da karanlık azıcık uyusam kimse anlamaz. Zaten oyuncular kendi halinde beni farketmezler diyerek uyuklamaya başlıyor. Zamanın böylece çabuk geçmesini umuyor. Tatlı bir karanlığın koynuna yeni düşmüşken yine o ses. Sahnedeki kadın oyuncu yine yoğun duygularla bu kez kendi kendine konuşuyor. Zira etrafında kimse yok. Artık onu da olduğu gibi kabullenmeye karar veriyor ve oyun bitene kadar kafasında maçla zaman geçiriyor. Saatlerce süren “*hayal kırıklığı ve fiyasko*” sonunda bitiyor. Perde kapanıyor.

Hadi biz kalkalım artık diyecekken tekrar açılıyor. Bu kez farklı bir durum var ortada.

Az önce birbirine bağırان, tartışan tüm insanlar sahnenin önünde ve el ele tutuşmuşlar. O kadın tam ortada ve bu kez yüzünde gülümseme var. Hep beraber eğilip kalkıyorlar. Bir alkış kopuyor salonda. O da alkışlıyor çoğunluğa uyup. Beğendiği için mi yoksa bittiği için mi kim bilir. Belki yaşına ve ilgi alanına uygun bir oyunla sahne sanatlarıyla tanışsa o da sahne tozu yutup belki de bir oyuncu olurdu. En azından izler, takip ederdi. Bu ilk tecrübesinden yıllar sonra sadece stand up gösterileri izledi.. Çocuklarının istediği oyuna beraber gittiklerinde ilk tecrübesinin üzerinden otuz beş yıl geçmişti.

